

## KIRMIZIYIM, AKARIM SUYA AŞAĞI

“Dur kız, dur Allah’ın aptalı... Ele güne rezil edeceksin beni. Yalınayak nereye koşuyorsun? Elindeki bahçe terliklerini bırak da öyle git nereye gidiyorsan. Al giy şu pis ayakkabılarını.”

Baba! Al bu kırmızı ayakkabıları. Al... Altı düz lastiğimi ver bana. Kara, kapkara lastiğimi...

“Herkes biliyor ki, bana temizliğe geliyorsun. Rezil edeceksin beni... Dur diyorum sana salak kız.”

Ana! Aha geliyorum ana. Sana da yalan söyledim. Kırmızı ayakkabıları almak için biriktirip sattığım yumurtalar Kerizar halagilin değildi. Bizim tavukların altından aldım o yumurtaları... Gün gün... Bir gün bir, bir gün iki yumurta... Sen anlamayasın diye. Yumurtaları sırayla yediğimiz, beş altı günde bir yumurta yeme sırası geldiği o zamanlarda... Biriktirip sattım. Aha getiriyorum. İstemiyorum bunları. Bana babamın aldığı altı düz kara lastikleri verin. Baba... Ana...

At izidir it izine karışan. Dağlar şafak boyanmış. Domuz bozmuş bostanı. Yat kızım artık demiş anam. Kâfir şey, patates, lahana, pörçüklü, hiçbir şey bırakmamış. Yatmışımdır uykulu. Rüyadır babamın sesi. Bir de amcaların, bibilerin, halaların öksürüşü. Cicam metel anlatır. Kaso dada cenkleme sayar. Hazreti Ali’nin kılıcından Köroğlu’nun kıratına geçer. Domuz bizim bostanların, tarlaların toprağını yarıp atar; bir baştan bir başa.

Gecelerim duman, gecelerim rüya...

Duman sarılır lambanın sarı ışığına. Titremiştir kandilin alavı. Baba içme artık şu sigarayı. Öksürtür anamı.

Sesidir babamın, tabansız kara lastik.

Ağladı çocuk onca... Tabanlı olaydı bari lastik.

Kaç çocuktur doğurmuşsun be kadın. Tabanlı lastiğe güç mü yeter? Dokuzun yedincisi.

Kardeşlerimi isterim ben. Her biri bir başka memleket olmuş. Kokularıdır gelen, dumanlı düşlerimde...

Ne diyem ben ki... Tutturmuş ben kırmızı naylon ayakkabı isterim. Öğretmenin çocuklarınıninki gibi.

Ben öğretmen miyim? Nereden bulayım o kadar parayı?

“Çiğdem ben sana kaç kere dedim, bu köpeğin mamasını iyice ısıt da öyle ver diye... Bak yine gitmiş yatağı üstüne pislemiş mama soğuk diye. Allah senin cezanı versin. Git temizle orayı şimdi.”

Yedinci sıradan yattığım yatağın, dokuz kardeş içinde. Eninedir döşeğimiz de, yorganımız da... Büyüyen ayak çıkartır öte baştan. Büyümeyeydik hiç... Hep yorganın içinde kalaydı ayaklarımız.

Daha yorganın içinden çıkamamış ayaklarıma, kırmızı ayakkabı isterim ben. Yanındadır bağlama düğmesi; sapsarı demirden. Kendisi kırmızı. Kırmızısı naylondan...

Bizim itler mama yemezdi ana. Bizim itin önüne yağsız peynirin suyu. İçine de az bişe arpa unu.

“Kabahat sende değil, seni bana getirende. O kadar dedim, aklı başında birini gönderin bana temizliğe diye. Aylar geçti, ben bunu adam edemedim.”

Kaç gün giydim ki zati? Beş gün topu topu. Ne toza saktım, ne çamura.

Kerizar halamgilin ahordan çaldım ana yumurtaları dedim. Ses çıkarmadın. Oldu mu şimdi ana? Yoksul yoksulun malını çalarsa ana...

Sonra toplandık. Nohut yolmaya dedi babam. Kardeşler, cicamgil, dadamgil. İmeceyle yonacağız nohutu. Hem çalışır, hem güleriz. Yufkanın içinde bulgur pilavıyla soğan. Yüreklerimizin içinde bitmeyen gülüşler.

Bizim yumurtaları da Kerizar halanın çocukları mı çalsındı yani? Biz bizden çalınca ana, biz bize düşman olunca...

Çaydan geçerken aldım elime kırmızı ayakkabılarımı.

“Bu köpek senin gibi aptal ve soysuz değil. Asil kandan geliyor o. Anlıyor elbet kendisini sevmediğini. İlgilenmiyorsun hayvanla. O da evin altını üstüne getiriyor doğal olarak. Senin yanında yapmıyor elbet. Korkutmuşsun hayvanı.”

Çay bulanık akar ana. Dolu vurmuş dediler yukarıları. Bizim yorgandan çıkan ayaklarımızdır üşüyen ana...

Çayın suyu önce dizimi, sonra belimi aştı. Çayın çağiltılı suyu katladı beni.

Ana su beni götürüyordu. Su götüremedi ama, ekmek kavgası...

Yorganda kalaydı ayaklarımız.

Gel gör bu şehir yerindekileri ana...

“Hangi temizlik günü, bu köpeği evde bıraksam, korkusundan pısıp kalıyor zavallım. Ben geldikten sonra da, yatakların üzerine pisliyor, koltukların yüzünü parçalıyor. Köpeği kıskanıyorsun...”

Babam zor yetişip tuttu beni. Bulanık suların içinden... Belimden tutup çıkardı. Gitti ayakkabılarım... Çaya aşağı akıp gitti.

Aha da buldum onları.

Bekle baba beni. Geri verecem bunları. Altı düz kara lastiğimi getirin bana. Anamı isterim ben. Kaç yıldır görmemişim.

“Sivas’ın Erzincan’ın dağlarından inmişler; buraları doldurmuşlar. Aldı eline bahçe terliklerini. Vurup gitti yola aşağı. Ben ne bileyim ayol. Vardı demek ki bir şeyleri...”

**29 Mayıs 2011, 03.55, Pazar**

**ANKARA**